



Andreu Genovart Orell

La missa, acte pietós o celebració del memorial del Senyor?



“un esdeveniment social”, sinó “la presència del Senyor enmig nostre”.

A la mateixa homilia, el Papa afegí: “Quan Déu ve i s’acosta, sempre hi ha festa; i moltes vegades nosaltres, els cristians, tenim por de la festa; aquesta festa senzilla i fraternal és un do de la proximitat del Senyor”

Observant la realitat, hem d’admetre que les nostres celebracions estan encara enfora de viure aquestes dimensions. Són molts i variats els motius, des de l’estructura del temple, fins a la dispersió dels feels en el seu interior, passant pel “precepte dominical”, l’excessiva quantitat de misses que se celebren, el fet de donar més importància al com (qui celebra) que al què és (el misteri en sí) etc.

Una vegada més, no es tracta de cercar culpables o criticar mans aplegades una situació, sinó més aviat de constatar una realitat que està “tocada” en la seva rel perquè porta un llast històric de molts anys.

Quan més s’evidencia la manca de comprensió del què és l’eucaristia, és incomprendible en les celebracions festives, com les noces, els baptismes i les primeres comunions, on s’hi “arreplega” gent que va a la missa com si aquesta fos un acte social i no un sacrament.

L’Eucaristia - abans sempre dèiem missa- no és un acte de pietat; és la trobada de la comunitat cristiana que es reuneix, especialment el diumenge, entorn de la

Taula del Senyor per celebrar el seu Memorial (actualització d’allò que es recorda) i reviu, per tant, la seva Mort i Resurrecció, compartint fraternalment, amb goig el Pa de la Paraula i de l’Eucaristia.

En aquest sentit, el Papa Francesc a l’homilia del passat 3 d’octubre a la residència de santa Marta, ressaltava que no s’ha de transformar la memòria de la salvació en un record, en “un esdeveniment habitual”. A vegades, només mantenim el record de la salvació, però no podem allunyar la memòria que sempre és viva. La nostra missa, reitera el bisbe de Roma, no és

El passat mes d’agost, vaig mantenir una conversa amb un germà prevere i va sortir el tema de les nostres celebracions eucarístiques. Coincidíem en que, a pesar de molts d’esforços, la majoria dels fidels no ha captat el principal i primigeni sentit de l’eucaristia.

Aquesta ha estat considerada durant molt de temps com un acte de pietat, viscut de manera molt individual abans del Concili Vaticà II i, una mica més comunitàriament, a partir d’aquest; però sempre des de la perspectiva de caire pietós.

Temàtica i calendari del curset bíblic 2013-2014



El passat dia 8 d'octubre, a la parròquia de Crist Rei, s'inicià el curset bíblic que aquest any imparteix el P. Antonio Cabrera Olmedo, CR. El tema de la sessió fou **Maria més pròxima de l'home, més Mare de l'Església: Vet-aquí l'esclava del Senyor.**

El ponent va fer la següent **PRESENTACIÓ:**

És una dada estadística que la dona que ha estat pintada o esculpida en més ocasions al llarg de la història de la humanitat, ha estat Maria, la Mare de Jesús. La seva persona, la seva funció en el misteri de la salvació, la seva significació i el seu pes en la vida dels creients cristians (i no cristians si atenem la piadosa tradició islàmica per Myriam) han donat lloc a la generació de tantes i tantes mostres de respecte i devoció plasmades a través de l'art.

¿Es pot dir el mateix de la teologia sobre Maria? La pregunta ens situa més en el camp de la devoció popular i folklòrica que de la pròpiament teològica. La proliferació de devocions marianes al llarg del segle XIX, així com dels centres d'espiritualitat centrats en la imatge de Maria, han donat lloc, sovint, a fortes distorsions de la figura de Maria.

Al llarg d'aquest curs ens proposam, com a full de ruta, el marc que el Concili Vaticà II va establir en referència a la Mariologia, això és, una lectura eminentment bíblica i eclesial de la Mare del Senyor.

En primer lloc, ens fixam en la teologia que es va desenvolupar al llarg del anomenat "segle marià", del



1850 al 1950, aproximadament. Són anys en els quals la teologia mariana és autònoma, la qual cosa vol dir que per parlar de Maria, no se cercaven les arrels bíbliques, sinó que es començava defensant una tesi i llavors se cercava un text bíblic que li servís de puntal.

Els anys anteriors al Concili Vaticà II això anirà canviant: així com s'escriuen "vides de Jesús," també sortiran "vides de Maria," més arrelades en la realitat històrico-geogràfica i molt més bíbliques. Al mateix temps, es llegeixen les obres del Pare de l'Església. Aquesta nova dinàmica farà que el discurs teològic marià trobi un nou lloc: Maria té el seu lloc privilegiat enmig del misteri de l'Església.

La metodologia serà senzilla. Partirem en cada ocasió de les cites bíbliques que la Sagrada Escripura ens ofereix sobre Maria i procurarem fer

una anàlisi seriosa d'elles, posant-les en relació amb la resta de la Sagrada Escripura, amb la Tradició de l'Església i el Magisteri a través del decurs històric.

Esper amb il·lusió que tots els participants en aquest curs gaudeixin, tant intel·lectualment com espiritualment, d'aquest itinerari que junts realitzarem.

Pare Toni Cabrera Olmedo, C.R.

Les trobades de la resta del curs i els seus temes són els següents:

05 Novembre: La fe de Maria. Un reclam per el creient d'avui: *Feliç tu que has cregut- La meua ànima glorifica el Senyor.*

03 Desembre: La maternitat castigada de Maria: *Rep a ca teva a Maria la teva esposa- Donà a llum el seu fill primogènit- Una espasa et traspasarà el cor.*

07 Gener 2014: La infància de Jesús, la maduresa de la Mare: *Pren l'infant i la seva mare- Ton pare i jo t'hem estat cercant.*

04 Febrer: Maria Presenta Jesús: *No és aquest el fuster, el fill de Maria?- Es varen celebrar unes noces a Canà de Galilea; hi havia la mare de Jesús.*

04 de Març: Maria, mare de l'Església i dels creients: *Aquí tens la teua Mare. Aquí tens el teu fill: -Tots ells eren constants i unànimes en la pregària, juntament amb algunes dones i amb Maria.*

01 Abril: Maria en l'Església present i futura: *Una dona vestida de sol- El seu rostre era tan encantador i lluminós.*

Breu resum de la situació de les obres del Roser en el Convent de Sant Vicenç Ferrer

Durant aquests darrers mesos, algunes persones s'han interessat per les obres que es duen a terme en el convent de Sant Vicenç Ferrer. Altres ni tan sols saben que s'hi facin obres; per a uns i altres i, per tal que tots els fidels n'estiguin assabentats, vos oferim aquest resum informatiu.

- Fa devers un any, a la capella del Roser es va detectar que el paviment del lateral de la part dreta mirant a l'altar havia baixat alguns centímetres. Tècnics i picapedrers ho miraren i decidiren deixar-ho uns mesos en observació, a veure si restava igual o s'enfonsava més.

- A finals de gener d'enguany, es va decidir fer unes "cales" (cates) per saber què hi havia en el subsòl. Es va posar en marxa tota la documentació pertinent per tal d'obtenir de l'Ajuntament i del Consell Insular (no oblidem que l'edifici és BIC= bé d'interès cultural) l'autorització per fer les "cales". El permís es va concedir el 21 de març.

- Es va creure oportú no iniciar les obres fins a final de curs, per tal que es poguessin celebrar les festes de Sant Domingo amb normalitat i també les misses programades fins a mitjan juny. La segona quinzena d'aquest mateix mes, començaren les "cales", amb la supervisió de l'arquitecte tècnic del Bisbat Sr. Bartomeu Bennassar i l'arqueòloga manacorina Magdalena Riera.

- A mesura que els operaris anaren excavant, es varen descobrir criptes

prou grosses que havien servit com a sepultures. Aquestes foren exhumades entre l'any 1950 i el 1951 amb motiu de la darrera reforma. S'han descobert fins quatre criptes de dimensions diferents.



Aspecte de les obres a principi d'aquesta setmana

- En vista del que s'anava trobant, els tècnics cregueren convenient aixecar tot l'enrajolat de la capella, ja que el subsòl estava ple d'enderrocs mal compactats, causants del desnivell aparegut. Com que això trastocava el programa inicial (molt senzill en un principi) des de la Parròquia demanarem un pressupost a l'empresa que havia començat les obres. Aquest ascendia a 44.998'74 € sense comptar l'IVA ni el 15% de seguretat en obra i fou entregat el dia 3 de juliol. El Consell Interparroquial d'Econo-

mia aprovà dit pressupost.

- Tot el mes de juliol es va treballar amb molt de seny per si es feia alguna troballa d'algun valor. El mes d'agost les obres varen romandre paralitzades per dos motius: 1) per vacances dels operaris i 2) perquè no teníem permís del Consell per continuar les obres, donada l'envergadura que aquestes havien pres i estàvem pendants de la memòria preliminar de la intervenció arqueològica i d'altres informacions requerides.

- A finals de setembre, s'autoritza per part del Consell Insular la continuïtat de les obres. Esperam que puguin quedar enllestides a mitjan novembre, si no hi ha més complicacions. Fins ara s'han pagat a l'empresa constructora 19.499 € d'un remanent de quan es canvià la teulada i es varen restaurar el campanar i la façana el 2009.

- Una vegada acabades les obres, serà necessària la intervenció d'una empresa especialitzada en la neteja de temples, retaules i imatges per tal de deixar el convent en les condicions dignes per poder continuar el culte i les visites. S'ha demanat pressupost a una empresa dedicada a aquests afers i el total és de 7.793'30 (I.V.A. inclòs). Convé tenir present que s'ha de llogar una màquina per entrar a l'interior del temple per accedir a les parts més elevades i que aquesta és manejada per personal qualificat.

- Està previst per aquest 25 d'octubre, organitzar un sopar en el claustre a benefici de les obres.

Entrevista amb Mn. Bartomeu Munar Quetglas

Iniciador de la Parròquia de St. Pau de Manacor

Amb motiu del cinquantenari de la primera pedra de l'església de St. Pau, hem cregut oportú entrevistar Mn. Bartomeu Munar, que en fou el primer responsable, en principi com a rector de la parròquia de St. Josep, i després com a animador i promotor de la construcció del temple de St. Pau.

Ens obre la porta, acompanyat per la seva germana, tot amable i molt content de la nostra visita.

Podríem començar fent un breu repàs dels vostres primers anys

Vaig néixer dia 8 de gener de 1929, a Manacor, en aquesta mateixa casa. Érem quatre germans: tres nins i una nina. Rebérem de la nostra família una bona educació cristiana. Des de jovenet, m'ajudaren molt D. Pere Bonnín, rector de Crist Rei i D. Ramon Riera, vicari de la parroquia dels Dolors, i m'animaren en la meva vocació. Ells m'orientaren per poder entrar al Seminari. Quan tenia 15 anys, aquests dos capellans em varen preparar per poder-me examinar dels dos primers anys d'estudis de Seminari Menor, de manera que en mig any ja vaig poder passar a tercer curs al Seminari de Ciutat. Sempre ho vaig dur tot aprovat. Vaig rebre l'ordenació sacerdotal el 8 de maig de 1955, de mans del Bisbe Mons. Joan Hervàs, i vaig celebrar la primera Missa el dia 12 del mateix mes, als Dolors de Manacor.

Quina va ser la vostra primera tasca parroquial?

Pel mes de juny de 1955, vaig ser destinat a Son Ferriol, que aleshores devia tenir prop de 900 habitants, en un ambient molt rural. Vul fer notar que, al cap de 5 anys, s'havia duplicat la població.



Benedicció de Sant Pau. 24-1-1965

De tot d'una només disposàvem d'una capelleta privada, on hi cabien unes 40 persones. Dia 1 de gener de 1956 fou constituïda com a nova parròquia. Primer de tot, vaig voler organitzar una comissió de propietaris i

amos de finques, que dipositaren en mi tota la confiança per així poder iniciar la construcció d'una església nova.

Per recaptar diners, a més de demanar donatius a les misses, vaig visitar totes les cases del nucli urbà i les de fora vila per presentar-me com el seu ecònom i comunicar-los que ja formaven part de la nova parròquia i al mateix temps convidar-los a fer un donatiu en la mesura de les seves possibilitats.

Cada any, per les festes de Pasqua, anava a beneir totes les cases com era costum, és a dir "fer el salpàs", i per Sant Antoni a beneir-los els animals. Aquestes visites solien anar acompanyades de donatius per ajudar a la construcció del temple. Les obres duraren 5 anys, però el tercer ja hi vàrem poder dir missa.

L'any 1957, poguérem beneir la primera part de l'església, i per aquelles mateixes dates, férem l'escola parroquial, de la qual sortí l'escolania, formada per uns 12 nins.



Primera pedra de Sant Pau. 14-9-1963

L'any 1960 teníem ja les campanes, i el 21 de juny de 1961, acabat el campanar, el bisbe D. Jesús Enciso beneïa el nou temple.

Com fou el vostre nou destí?

Dia 10 de juliol del mateix any, el Sr. Bisbe m'enviava a la parròquia de St. Josep de Manacor. En principi, li vaig posar objeccions, però ell va insistir i em digué que havia d'iniciar un altre temple nou, ja que St. Josep quedava realment petit.

El Sr. Bisbe m'entregà un document on hi constava la concessió d'uns 1,400 mts. feta a la Diòcesi per part del Ministeri d'obres publiques, just devora l'estació del tren. Aquest projecte va resultar inviable, en gran part perquè es posaven unes condicions que no ens convenien gens, com era que – al cap d'uns anys determinats – el mateix Ministeri el podia tornar reclamar.

Ara bé, posàrem en marxa les obres de la rectoria i de les vicaries, situades a un carrer ben prop de St. Josep. La rectoria es va beneir pel desembre de 1962.

Juntament amb mi, vingué com a vicari Mn. Martí Font, i m'ajudava per a les misses D. Joan Quetglas, que venia de St. Llorenç.

Contau-nos un poc el procés per a triar un solar nou per a l'església de St. Pau

Als dos anys, cansat d'esperar, un amic meu i jo començàrem a fer voltes en la moto, pel barri de Sa Torre, cercant un solar que fos apropiat per ubicar el temple i poder-lo comprar. En vaig veure un devora el local de sa tabacalera que era de sa matança de Ca'n Baltasar. Vaig parlar amb la madona i em va dir que aquell no estava en venda, però que davant sa Torre en tenien un gravat amb hipoteques, i que per un milió de pessetes el vendrien. Després d'haver-lo vist i consultat amb el Bisbat, li vaig oferir 50.000 pts. com a senyal, que em faria càrrec de les hipoteques i que quan signàssim l'escriptura oficial a ca'l notari li pagaria la resta, després de liquidar les hipoteques. Firmàrem un document, però al cap de tres dies la madona va venir per desfer el tracte,

perquè un altre comprador li oferia més diners, però jo em vaig negar.

Com vos enginyàreu per tal d'obtenir recursos per a la construcció de la nova església?

Encara que, de tot d'una, topàrem amb moltes dificultats, la gent de la barriada de "Sa Torre" cada vegada més prenia consciència parroquial i participava amb més il·lusió. Jo aprofitava les hores de migdia per visitar les cases, i així conèixer les famílies i anar recollint els doblers que necessitàvem per al temple nou. També vaig organitzar una campanya en la que tothom podia participar; li dèiem "campanya del sillar", amb la idea d'aconseguir un cantó de marès per habitant.



Primera pedra de Sant Pau. 14-9-1963

El Sr. Bisbe D. Jesús Enciso beneïa la primera pedra de St. Pau, el 14 de setembre de 1963. Record una anècdota curiosa d'aquest dia: com que aquell trast o solar havia servit per a criar porcs i gallines, surava dins l'ambient un olor ben desagradable, i el

Bisbe va saber compondre la cosa, i va explicar que amb la dedicació del temple, l'actual olor pestilent es transformaria en perfum de pregària en honor del Senyor.

Les obres començaren ja pel mes d'octubre de 1963. En fou l'arquitecte D. José de Oleza Frates, i els picapedrers mestres Miquel i Joan Martí. Entre les campanyes i els donatius, poguérem dur a terme la construcció del nou temple.

Com s'organitzà la festa de la benedicció de la nova església de St. Pau?

Era el 17 de gener de 1965. L'organització de la benedicció del nou temple fou molt solemne. Partírem en processó des de Sant Josep fins a Sant Pau, amb la participació de tota la gent de la barriada. Beneí el temple mossèn Francesc Payeras Mulet, Vicari Capítular, ja que el Bisbe Enciso havia mort i encara no en teníem de nou en aquell moment. A les cinc, se celebrà solemnement la primera missa amb assistència de totes les forces vives del poble.

Quines tasques pastorals destacaríeu d'aquells inicis de St. Pau?

La nova església, encara que no fos el centre del titular parroquial, donava més possibilitats per a reunir la gent, per a celebrar les Eucaristies i oferir la catequesi. Era ben clar que St. Josep resultava del tot insuficient. Les famílies sentien més pròxima la parròquia, de manera que els diumenges acudien a Missa unes 1700 persones.

En principi, cada diumenge reunia uns 80 nins per a la doctrina, i els pares hi estaven molt interessats. Jo mateix visitava tres escoles que hi havia a la barriada, a més de dues escoles de foravila. Els primers divendres de mes, em dedicava a la visita dels malalts i a dur-los la Comunió. També reunia un bon grupet de dones, i cada any preparàvem uns "Exercicis de mares cristianes".

Aprofitava el petit full "Vida" que publicava la Diòcesi, per afegir a la darrera plana informacions i notícies de la Parròquia. I quan desaparegué aquesta publicació, jo mateix redactava una fulla pròpia amb el títol de

“La voz de la parroquia.” Tots aquests fulls els guard encara enquadrats, i allà es troben articles de formació cristiana i es poden consultar detalls tant de St. Josep com de St. Pau. També la repartició de la fulla em servia com estadística per a saber el nombre de gent que venia a les misses.

Sabem que fóreu responsable de St. Pau en dues etapes

Efectivament. La primera fou entre l'any 1961 i l'any 1975. A partir d'aquest any i fins a l'any 1980, els frares dominics passaren a dur la parròquia de St. Josep, i naturalment l'església de St. Pau. Jo vaig ser nomenat capellà de les Benedictines i també de l'Hospital

El 1980, vaig tornar reenganxar, uns onze anys més. Va ser en aquesta etapa que s'organitzà la Coral, els grups de neteja de l'església, la festa de la Barriada, etc.



Entrada a Sant Josep. 6-8-1961

L'any 1992 es tornaren fer càrrec els pares dominics, i s'anaren creant les comunitats anomenades del “Camí neocatecumenal.” També degué ser per aquells anys que la parròquia passà a tenir oficialment St. Pau com a titular.

Com és sabut per tots, el darrer rector fou Mn. Josep Adrover Vallbona, actual Secretari General i Canceller diocesà.

Per acabar, què voldríeu remarcar de tots aquests anys de ministeri sacerdotal?

Puc dir que em sent molt satisfet de la meua vocació i de la meua tasca ministerial. És ver que vaig haver de superar obstacles i dificultats, però record amb alegria i agraïment tants de bons moments de servei al Senyor i a les comunitats cristianes. Per tot, don gràcies a Déu.

Breus

Equip de redacció

FESTA DE TOTS SANTS

El divendres dia 1 de novembre celebrarem la festa de Tots Sants; les misses seran com els diumenges i a les 16 h., si el temps no ho impedeix, hi haurà l'acostumada missa en el cementiri.

COLLECTA DOMUND

La col·lecta realitzada amb motiu del Domund aquest any ha estat molt quantiosa, tot i la crisi, la generositat ha estat manifesta ja que, el resultat de les tres Parròquies, ha estat de 5.879'47 euros. Moltes gràcies.

En la mateixa línia volem deixar constància que Mallorca aportà a les Obres Missionals Pontificies més de 111.000 € el passat 2012. Aquest fet acredita l'estima que tenim els mallorquins per les missions.

TROBADES DE NUVIS

Per a les parelles que pensen contraure matrimoni a la primavera o estiu del 2014, hi ha previstes dues trobades de preparació per rebre aquest sagrament. La primera serà el diumenge 23 de febrer en el monestir de les monges Benedictines, i la segona el diumenge 6 d'abril als locals de la Parròquia de Crist Rei. Basta participar a una de les dues. Convé que s'inscriguin amb l'antelació suficient.

CONCERT

El dia de Tots Sants, en acabar la missa vespertina a la Parròquia de Crist Rei (devers les 19'45 h.) hi haurà un concert a càrrec del Cor de Cambra Ars Antiqua i de l'Orquestra de Cambra de Lluçmajor. S'interpretarà la Missa de Requiem Sebastiani del músic manacorí Josep Ros. L'acte està obert a tothom.

CONFIRMACIÓ

Dins el marc de les festes de Crist Rei, està previst que el Sr. Bisbe Javier Salinas administri el sagrament de la confirmació a 14 joves i una persona adulta. Serà a la missa de les 19 h. del diumenge 17 de novembre.

LA CATEQUESI EN NÚMEROS

Aquests són els nins/es inscrits per realitzar la catequesi tradicional

Primer curs:	Crist Rei: 39
	Ntra. Sra. Dels Dolors: 58
	Sant Pau: 61
Segon curs:	Crist Rei: 31
	Ntra. Sra. dels Dolors: 31
	Sant Pau: 40
Catequesi en família:	Primer curs: 4
	Segon curs: 14
	Total: 278

A l'hora de tancar l'edició el número d'inscrits fregava els 300. Les inscripcions a la Catequesi de confirmació es faran el dimecres 6 de novembre de les 18 a les 21 h. a la Parròquia de Crist Rei C/. Vilanova 18. Les catequesis començaran el dia 30 de novembre.

La creu de Mn. Marc Riera

Enguany els mallorquins estam de celebració. Es compleix una d'aquelles efemèrides que passen desapercebudes per a la majoria: el sisè aniversari de la vinguda a la nostra illa de Sant Vicenç Ferrer, frare dominic que destacà en vida per ser un gran predicador. Pocs saben que aquell sant (nat a València el 1350 i mort a Bretanya el 1419) va ser el protagonista d'un dels esdeveniments socials i religiosos més importants del segle XV a Mallorca. El fervor i el seguiment social que va generar la seva gira d'un poc més de tres mesos pels pobles illencs l'any 1413 són recordats encara avui per centenars de llegendes i tradicions. Com a petit homenatge, i aprofitant l'avinentesa que m'ofereixen aquestes pàgines, vos voldria fer coneixedora la història d'una creu de pedra alçada a Manacor en recordança de la seva visita.

Sant Vicenç Ferrer arribà a Manacor el mes de novembre de 1413, on predicà quatre sermons a la plaça del Palau ja que per l'afluència de fidels l'interior del temple parroquial quedà petit. Segons la tradició, parlà contra el luxe, aconseguint que les manacorines canviassin la forma del rebosillo. Mn. Antoni Maria Alcover, al tom V del seu Aplec de Rondalles Mallorquines, conta com el sant, mentre predicava a Manacor, prengué un rebosillo i en taia un per mostra (...) servint-li de patró es sarrió on apleguen ses agranadures, i digué a ses dones: preniu mostra d'aqueix, si voleu acabar la festa en pau!

En recordança d'aquesta visita, el prevere Mn. Marc Riera féu aixecar una creu en el mateix lloc on havia predicat el sant. Estava formada per un capitell de vuit cares amb sis figures i dos escuts que, en començar el segle XX, ja estaven molt gastats. A la part inferior es destriava la següent inscripció, encara llegible el 1905:

ENLANY MCCCCLXXXVII.
ZE. ACABA LAPREZNT. CREV.
LAQUAL. PAGVA. LO DIZCRET.
MOZEN. MARC. RIERA. PVRE.

L'any 1493 es documenta en diferents ocasions la creu 'de detras lo cloquer', és a dir, del campanar. El 13 de novembre de 1633 el visitador general Sebastián de Lenarro la féu col·locar davant de l'hospital que els Jurats de la Vila havien muntat aprofitant les antigues cases de la Rectoria Vella, a l'edifici que actualment ocupa la seu del Patronat de Sant Antoni: 'Se ponga una cruz



La creu a la plaça del Palau, lloc original.

a la puerta [del hospital], y para poder poner mejor la cruz, se haga un arco de piedra autoriçado.' En uns anys de males collites i de grans dificultats econòmiques, la Vila no pogué fer front a una despesa com aquella i cregué més oportú reubicar la vella creu de Mn. Marc Riera. En substitució seva, el Consell determinava el 3 de novembre de 1675 construir una capelleta en honor al sant, aprofitant que el Regne de Mallorca l'havia pres per patró: 'Fassem una capelleta a darrera la Iglesia prop de la creu dita den

March haont a predicat vivint [Sant Vicenç]. L'any 1699 els hereus d'Antoni Sureda 'Marido' pagaven al Comú parroquial un cens anual de 8 sous 'per les cases dites la rectoria vella al portal de les quals surt davant la creu de m^o Teleyoles darrera la igl^a'.

Sense que haguem pogut esbrinar els motius, la creu canvià d'indret a mitjan segle XIX quan va ser col·locada al carrer d'Artà. De fet, va ser l'única creu de pedra de la vila que no es desmuntà per ser traslladada al cementeri rural l'any 1840. Els primers anys del segle XX s'hagué de reforçar amb ferros per l'estat de ruïna que presentava, fins que l'1 de maig de 1907 un arbre del jardí que l'envoltava la tomà durant una tempesta.

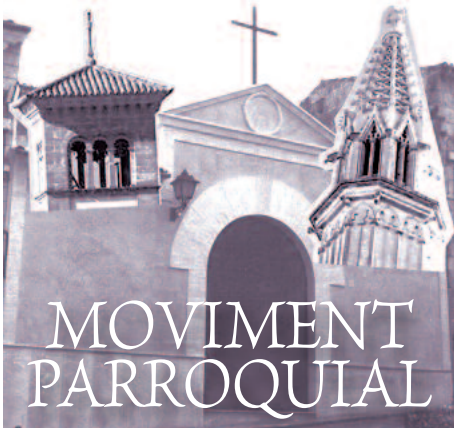
Com la creu pròpiament dita havia quedat intacta, el rector Mn. Rafel I. Rubí la recollí el 1913, coincidint amb la commemoració del dessetè centenari de la pau constantiniana, la reconstruí junt al portal de Sant Josep de la Parròquia. Així ens ho recorda la inscripció que porta actualment la creu: 'L'any del Senyor MCMXIII fonch restaurada aquesta creu qu'axecà Mossèn March Riera en memòria dels sermons que a MCDXIII predicà en esta Plassa Sant Vicent Ferrer.' Altres inscripcions: 'Adoramvos Senior i vos benehim per que per la vostra santa creu haveu redimit el món' 'Recordansa de la festa del centenari de la pau constantiniana donada a l'glesia l'any del Senyor.' Els baixrelleus són Sant Antoni Abat; martell i tenalles; Sant Rafel; els tres claus; Sant Jaume; columna, llança i esponja; Sant Josep i els tres 'dados'

En una data que no hem pogut esclarir la creu es muntà a la plaça del Convent, davant l'església de Sant Vicenç Ferrer, on la podem contemplar actualment... Esperem que per molts d'anys.



Al Convent de Sant Vicenç Ferrer, lloc actual.

Déu segueix interessant la gent



MOVIMENT PARROQUIAL

DEL 13 DE SETEMBRE
AL 25 D'OCTUBRE

Parròquia dels Dolors

Baptismes:

- Maria del Carme Serra Sirer
- Toni Miquel Forteza
- Natalia González Forteza
- Álvaro Alzamora Pacheco
- Martina Checa Almaraz
- Natalia Muñoz Struck
- Leonor Muñoz Torres
- Arnau Galmés Riera
- Santiago Gómez Lemos

Primeres Comunions:

- Nuria Ramón Mayordomo
- Juan Capó Caldentey
- Marina Puigserver Cañellas
- Aina Bel Perelló Pou
- David Morales Gilgado
- Vanesa Orta Heredia
- Jorge Manuel Macas Toro

Noces:

- Daniel García Corral amb Maria del Mar Bauzá Fullana
- Ricardo Ro-martínez Juan amb M^a Úrsula Bennassar Fuster

Noces d'or:

- Jordi Caldentey Quetglas i Juana Mas Picornell

Defuncions:

- Ana Parras Zamudio
- Cristobal Gomila Riera
- Antònia Andreu Morey
- Antònia Alonso Oliver
- Catalina Caldentey Pallicer
- Pedro Caldentey Servera
- Ana Mora Bordoy
- Margalida Morey Muntaner
- Gabriel Serra Joy
- Virtudes Reyes Gámez

Parròquia de Crist Rei

Baptismes:

- Clàudia Blasco Calafat
- Carles Jaume Alcalà
- Marc de la Rosa Gelabert

Defuncions:

- Catalina Caldentey Ferrer
- Margalida Riera Roig
- Margalida Garau Massanet
- Bàrbara Juan Fons

Parròquia de Sant Pau

Defuncions:

- Matias Amorós Font
- Jaume Mas Quetglas
- Tòfol Melis Gomila
- Basilio Sánchez Verdejo

Segons les estadístiques més recents, Google és el portal més visitat a nivell mundial. El 24% de tots els accessos globals a internet són per a aquest famós motor de recerca. És a Google on 55 milions de persones cerquen cada mes la paraula "Déu." En el mateix període de temps 37 milions de persones cerquen la paraula "Església," 25 milions la paraula "Jesús" i 17 milions la paraula "Amor"

Així comença un article de Jorge Enrique Múgica escrit a Roma el 24 d'agost passat, la qual cosa em dóna peu per fer una reflexió.

Hi ha gent que pensa que aquest gran mitjà de comunicació que és internet i que pot facilitar la connexió directa amb persones a l'altre extrem del planeta, s'ha convertit en una eina molt bona de consulta, perquè allà ho trobes tot, sense sortir de casa. Aquesta "xarxa" mediàtica universal pot servir per fer el bé a molts de nivells.

Altres pensen tot el contrari: que és un mitjà per a crear maldat, ferir i humiliar persones, violar intimitats i "treure pedaçs bruts." Potser uns i altres tenen raó; aquesta poderosa "xarxa", com tants d'altres mitjans, és com una espasa de dos talls, pot servir per fer el bé i per fer el mal. El que és cert és que cada dia més s'està transformant en el lloc de la recerca, de les preguntes i de les respostes.

Crida l'atenció el fet que en un mes, 55 milions de persones cerquin la paraula "Déu." Sovint tendim a fer afirmacions amb poc fonament; o bé generalitzam dient que avui la gent "passa de Déu," que la societat viu al marge d'ell o que no interessa.

Les xifres constatades estadísticament asseguren el contrari: Déu segueix

essent objecte d'atenció per part de moltes persones insatisfetes, que cerquen, que dubten, que necessiten ajuda o volen trobar una llum que els il·lumini, una força que els sostengui, un suport on recolzar-se, un punt de referència que doni sentit a les seves vides.

Amb menys proporció, però també amb un gran nombre de consultes, es troben les paraules "Església" o "Jesús"; la qual cosa, d'alguna manera, significa l'interès de la gent, que va més enllà de la curiositat, per saber qualque cosa més sobre la persona de Jesús, adesiara controvertida, o la institució de l'Església habitualment criticada.

Si els nous sistemes de comunicació serveixen per donar una resposta sobre Déu, Jesús o l'Església a aquells que consulten aquestes paraules, podríem concloure que la recerca ha estat profitosa i que les "xarxes", com totes les coses polivalents, tenen el seu caire positiu, que sempre és aprofitable.

Convé que tots els qui tenim al nostre abast l'ús de les noves tecnologies, les fem per difondre la veritat, fer el bé i donar a conèixer totes aquelles coses bones que s'esdevenen al nostre entorn. Potser així equilibrem un poc el plat de la balança on gairebé sempre hi pesen més els aspectes negatius.

